

gràficament i per la forma, car és molt més planer veure-hi el cogn. *Mengual*, (anotat a Dénia, «La Marina» 13-II-1964) i *Amengual* a Mallorca i llocs valencians: en el qual és possible que hi hagi realment quelcom d'aràbic, però per una altra via; i altres pensen en ERMENGAUD.

3) Un *Menèu* o *Manèu* consta per les meves enq., de Vallés i Llanera, i *Maneus* per la de Roglà (XXXII, 34,40, 44 ss.). SSiv. el troba com un «caserío de moriscos» de la rodalia de Xàtiva desmembrat en el S. XVI, de la Col·legiata de Xàtiva i amb 4 cases de moriscos; amb variant *Meneu*. Segons l'inf. de Llanera, és un braçal de séquia. No es pot identificar amb el lloc de *Manuel*, car hi ha uns 10 k. de distància i amb el riu d'Albaida entremig. Tampoc és gaire concebible que aquesta -u pugui venir d'una -l ni pugui portar cap confirmació a l'hipotètic àr. *menuel*. Em sembla bastant clar que aquí com en el cogn. castellonenc *Meneu*, tinguem el NP germ. MANHILD, que ha donat el nom de *Montmaneu* (Segarra) i el seu homònim *Montmeneu* de Les Garrigues (més probable que un MANWALD que també es comprova en germ.). De tota manera la *y* final i la manca de la -u dificilment permetria relligar-ho amb l'arrel ar. *nwl* ni amb l'hipotètic *manwal*.

En conclusió, doncs, hi ha bases serioses, satisfactòries, per veure en el nom del poble de *Manuel* una aplicació del nom de persona cristià *Manuel*, potser portat per Elionor *Manuel* de Portugal; o d'un altre *Manuel* hagiònic. I totes les recerques per confirmar o precisar un àr. **manwāl* anàleg al que rumiava Ribera, han resultat fallides del tot, o amb resultats vaguissims i massa discutibles.

¹ Per la resta d'aquestes notes s'entén —o es pot entendre— que ho dóna com un mot àrab, amb aquesta definició. El mal llibret d'Oliver-Asín, no sense cinisme, ho transcriu en lletres àrabiques (àrab mal-cuinat, cloacal!) i declara ara formalment que és un substantiu apel·latiu d'aquella llengua, corregint un poc la definició com «salida de las aguas de un valle». Acceptat i seguit impàvidament per l'*AlcM*. Notem que aquell hi afegeix «Cfr. J. Ribera ---»; ¿vol dir aquest «cfr.» que Oliver-Asín se'n rentava les mans? Ni sí, ni no, podem dir, perquè hem acabat per veure que aquest fluixíssim llibret és un centó compilat pel Sr. Oliver, nebot d'Asín, i ple de coses incompromeses, mal interpretades o netament falses, que traeixen una gran ignorància en lingüística, amb complet desconeixement de la fonètica de la nostra llengua, i del cast. no madrileny, amb gran deficiència en lingüística àrabi, i fins en el lèxic de l'àrab que no trobi en el dicc. manual de Belot; adornant-ho amb malentesos i deformacions de dades, que troba en notes de l'escola arabista espanyola i en les del seu oncle (cf.

n. 4). —² Barons també anomenats en un full parroquial de Manuel, a. 1947; on, d'altra banda, s'afirma que la M. de D. de la Misericòrdia fou trobada a Manuel, ja l'a. 1247 [¿ho creu el capellà o el *croniste*, o són només declaracions atribuïdes a l'acostumat «pastoret» que «trobà» la imatge?]. —³ Aquí ens hem de refiar del defectuós Freytag (IV.355), car per desgràcia el Lane (que és digne de tota confiança) i potser ens hauria pogut donar alguna dada, no s'arribà a publicar en la *N-* (i Dozy no en diu res: doncs cap prova en la llengua viva). Freytag el definí «jugum textoris, vulgo liciatorium» que Belot tradueix bé «métier de tisserand», però com que el Belot no és més que un transsumpte abreujat, i no sempre ben entès, del Freytag, no sabem d'on treu que també signifiqui «mode, manière», acc. que no és en el Freytag etc.; que aquesta obra és «pleine de bévues» testifiquen Dozy (*Suppl.* p. 8, lín. 11f.) i el necrologista de Freytag en la *Z.D.M.G.* XX, *Suppl.* p. 9. —⁴ L'adhesió del llibret d'Oliver, no sols no hi aporta cap reforç sinó més aviat la sospita d'una petita planxa d'aquest lleugeríssim senyor: és, doncs, el cas que en el Belot (el seu baratet «mentor maximus») en la pàg. enfrontada a la de *naýd* hi ha un mot que significa «lieu par où l'eau s'écoule» (justament el sign. suposat per ell): però això és *naýd!*, mot d'una altra arrel, sense connexió possible. Endevinem que devia pensar: vet aquí confirmat el que diu Ribera, sense adonar-se, distretament, que se saltava una pàgina. —⁵ És cert que entre valencians populars són *Manelo*, *Manolo* etc. les formes més vives que no *Manuel*; i tanmateix a Laguar anoto *Tossal de Manuêl*; a Onil, Sènia de *Manuêl*; a Miramar de Gandia, Sènia de *manuêl* etc. (XXXIV, 153.6, XXXV, 177.26, XXXIII, 8.9). (*La Manuela*, pda. de Benimassot). —⁶ Postular un derivat instrumental en *ma-* a base del moss. *nawwâla* «tugurium» (*RMa.*; cf. l'article *Mauella*) fóra estirat pels cabells: ni tan sols és mot d'arrel àrabi, sinó manlleu ibero-africà.

Manut, V. vol. I, 203-204.

-MANYA, -MANY, compostos VALLMANYA, CASAMANYA, MONTMANY, CAMPMANY etc. provinents de l'adj. llatí MAGNUS, -A, 'gran'.

VALLMANYA

1) Poble del Canigó, en una ampla vall de l'Est del Canigó que baixa, més avall, a desembocar a la Tet, prop de Vinça.

Pron local: *balmâne*, oït a molts pastors de Corsaví i de Vallmanya 1934 (LL i 95); i en les enq. de 1960,